

Scheiner Júlia Otthonában

1995-ben készült a kép az én lakásomban.

Én az átlagemberekhez képest nagyon sokat jártam külföldre a kommunizmus alatt. Az első uram nem szeretett utazni, ezért az 1970-es években inkább egyedül utaztam. És így könnyebben megadták az engedélyt is. De sohasem akkor adták, amikor kérted, hanem amikor nem is vártad volna. Legelőször 1968-ban Amerikában voltam, majd Olaszországban 1972-ben vagy 1975-ben. Azután összesen kilencszer voltam Olaszországban a kommunizmus alatt, ami óriási dolog volt. 1983-ban és 1989-ben már együtt voltunk Aladárral Amerikában, 1989-ben ott töltöttük a zsidó őszi ünnepeket az öcsémekkel. Kétszer vagy háromszor voltam Izraelben is, de nem tudom pontosan, hogy mikor.

Itt az országban, Aladárral minden tavasszal elmentünk Félix-füzdőre, nagyon szerette azt a helyet. [Félix-füzdő Románia nyugati részén található, közel Magyarország határához. A kommunizmus ideje alatt a magyarság erre a részre járt nyaralni, mert lehetett "lopni" a magyar tévéadást Magyarországról, nem lévén kisebbségi adás Romániában. -- A szerk.] Amikor legelőször mentünk, el sem tudtam képzelni, hogy mit fogok én ott csinálni, aztán úgy megszerettem, hogy utána már alig vártam, hogy menjünk. [Scheiner Júlia a férje halála óta is rendszeresen visszajár a füzdőre, az alkalmazottak már jól ismerik.]

1989 [lásd: az 1989-es romániai forradalom] után az én életem olyan volt, mint azelőtt: nyugdíjas voltam. De persze mindenki nagyon örült a társaságunkban annak, ami történt -- zsidó és vegyes baráti körünk volt. Az az igazság, hogy mindenki fellélegzett. Egyiknek se tetszett, hogy a kommunizmus alatt előre meghatározták, hogy hová lépsz, és hányat lépsz. De hát az ember csinálta, mert nem lehetett másképp, ha nem, akkor mindjárt jött a büntetés. Egyik uram sem volt párttag, és nem vettünk részt semmi politikai dologban.

Aladár kilencvenéves korában, 1994-ben halt meg. Akkor megkaptam a magyarországi jóvátételből az ő részét, mert ő Oroszországban volt fogságban. [A magyar kormány 1990 után anyagi kárpótlást adott Erdélyben is mindazoknak, akik orosz hadifogságban voltak. -- A szerk.] Kaptam jóvátételt utána a munkaszolgálat miatt is. Amit én kaptam jóvátételt, az sokkal kevesebb volt.

Én mindig úgy éreztem, hogy nagyon szép életem volt. Általában barátságosak, kedvesek voltak hozzám az emberek. Otthon a szüleim nagyon szerettek, a testvéreimmel nagyon jól voltam, és mindenkiel jól voltam. Sose voltam az életben egyedül, mindig nagy család és sok barát volt körülöttem. Most meg arra várok, hogy telefonáljon a sógornóm Bolognából vagy az öcsém Amerikából. Az öcsém minden szombaton telefonál.